

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra Forskrevet (Danske Klassikere)

Citation: Drachmann, Holger: "Forskrevet", i Drachmann, Holger: *Forskrevet*, udg. af Lars Peter Rømhild, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2000, s. 276. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann14val-shoot-idm140708762048688/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Forskrevet

slanke Skikkelse deroppe rejse sig – gaa frem ... og han hørte hende synge Drikkevisen, oversat fra det franske Drama. Ganske som dengang!

Stemmen den samme. Kun forekom den ham spinklere. Bevægelserne de samme – samme Ynde, en Genérthed, der kæmpede med Viljen til at beherske Formen – en ladylike Fremtoning – med det Rørende over sig, som fremkommer ved naturlig Intelligens, fin Smag uden Støtte af Teknik – Midler, som ikke bruges – en altfor ængstlig Selvkritik – en Sky for det Rutinéerte – en Ulyst i det hele taget ved at »optræde« – hun dér, som optraadte!

Og som – det sagde Gerhard ved sig selv – god en Charme, en kvindelig Noblesse, en Dames Smag, literær Sysselsættelse, med en ungdommelig varm Kolorit over disse Forestillinger her!

Han folte sit Hjærte banke. Salens paa engang prangende og tarvelige Udstyr forsvandt – Tribunen blev en Terrasse, hvorfra en Musik bolgede ham imøde, som fra Rubens', fra Watteau's Kærligheds og Skønheds Hoffer. Hvilken glimrende Melodi! Skade at hun ikke synger de franske Ord! Men man kunde lære hende dem! Og han blev ivrig, folte sig ungdommelig revet med – tænkte i dette Ojeblik ikke paa andet, end paa at han sad her for tre Aar siden – Alt uforandret – og at han kunde være sammen med hende efter Forestillingen – for at sige hende, hvor uforandret hun og Alting forekom ham ... Javist! han vilde være ung – hun var jo ung – smukkere end dengang, syntes han – en Dame! en udviklet Kvinde! Og de vilde samtale om deres Erfaringer – og maaske om Ulf ... aa, de havde meget at tale om – og hun havde dog sin Frihed – maaske! Jo, hun *skulde* have sin Frihed ... Det var ham, Henrik Gerhard, som vilde bede hende om at tilstaa sig den Frihed, iaften efter Forestillingen at drikke et Glas Vin paa de fælles Minder! ...

Han rejste sig og saa' sig skarpt omkring i Salen – forbi Skyggen, som ufravendt stirrede op mod Tribunen – bort over Erik-sens Bord, som han ikke længer ænsede. Han kendte intet Ansigt – og han modtes ikke af det Ansigt, som han nodigst havde sét her.

Maaske Alt var forandret! tænkte han ved sig selv.

Hun havde igen sat sig og nikkede smilende til de pur unge